

8. Kód, avagy az Úr üzenete?

Ha filmes párhuzamot akarnék vonni, akkor Stanislaw Lem: *(His Master's Voice) Az Úr hangja* lenne ennek a kis résznek a címe. Nagy V. Gergő forgatókönyvíró, dramaturg jóvoltából szenzációs, tudományos-fantasztikus magyar verzió született az eredeti nyomán. Igaz, ha előtte nem kaptunk volna profi felvezetést a témáról, akkor az első fél órában otthagytam a vetítést, mert egy darabig – nekem – teljesen érthetetlen, értelmetlen, dekódolhatatlan^{98.} volt a képi üzenet. Szerencsére ottmaradtam.

*

A film azt fejtegeti, hogy mit is tartunk az Isten szava felől. Mit tartunk és miért az Isten szavának. A vallásos ember kizárólag a Bibliát. A gondolkodó sok egyebet is még, ha hisz is. A tudós, aki, mint tudjuk, Lucifer kezét fogja, „eretnek” gondolatai sarkalatára ér a legkülönfélébb tudományos, technikai és egyéb eredményeihez. A filmben egy a világűrből érkezett néhány másodperces, többször megismétlődő rádióadást tekintenek a földön kívüli értelem megnyilatkozásának. A földi kutatás az egyik Pioneer űrszondával^{99.} egy nemesfémlemezen egyfajta kódolt üzenetet küldött dollá százmilliókért az űrbe, mert a kutatás meg van győződve arról, hogy nem vagyunk egyedül. Az isten és az Isten, de még az istenek is a földön kívül „laknak”, de nem okvetlenül azonos fogalommal illethetők, mint a földönkívüliekről szótt hol tudományos, hol primitív mesékbe megtestesülő, a mi értelmünket meghaladó, és azon kívüli értelem képviselői.

A Little Boynek becézett első atombomba ledobásáról lesz még szó, mert kísérteties párhuzam állítható fel jelen témánk zárógondolatával. Most csak annyit, hogy a bomba ledobása egyáltalán nem volt szükséges, még maga Oppenheimer^{100.} is szót emelt ellene. A második világháború legetikátlanabb háborús bűnöse, Henry Truman viszont parancsot adott a ledobásra akkor, amikor semmi nem indokolta ezt, szemben a hivatalos „álláspont” talpnyalóinak állításával. Előtte a japánokat olyan lelki sokk érte, amely addig nem, az egész történelmük alatt. Hirohito császár^{101.} megnyilvánult az egyszerű földi halandóknak. Ő a japán történelem első császára, akit hallani lehetett. A császárokat sem látni, sem hallani, sem megtapasztalni nem lehetett addig. A császár az Isten volt. Ez az Isten egyszer csak a rádión keresztül szent hangjával tisztelte meg az istenadta népet. A sok pszichésen nagyobb volt, mint a két atombomba hatása, mondják a tömegpszichológusok. Először is azért, mert addig már porrá bombázták az amerikai terrorbombázások Japánt. Guernica ehhez képest egy gyermekműsor, egy színházi előadás csupán. Másodsor, a két atombomba hatása lokális volt, bármekkora volt is és bármennyire embertelen volt is a pusztítás. A császár hangja viszont végi lengett egész Japánon az éteren át, a történelemben először. Tényleg az Úr hangja szólt hozzájuk. Ilyenkor elbizonytalanodom a nagyon magabiztosak csóllátásán, hogy tudniillik, honnan is tudják ezek, hogy mikor hallják az Isten hangját és azt milyen formában, módon. A vallásos ember tudja, jön a sztereotip válasz. Ezek azok, a „szent emberek”, akik mindent jól tudnak, tudják, hogy jól tudják, és ebben a tudatban mindenre képesek. Ezekre mondja egyik pap barátom, hogy: „a szent emberektől, barátom, óvakodj, mindenre képesek”! Ő csak tudja, ő a felkent.

*

A torinói lepel, hogy mi a csuda, tulajdonképpen nem tudjuk. Lehet műtárgy, lehet ereklje, lehet kép, lehet nyomtömeg egy textilen, lehet kód, mely dekódolandó, vagy ezek így együtt mind?

A lepel története eleve rosszul indul. „Nincs meg” több mint ötszáz évig. Mármost a hivatalos kutatás számára nincs meg, mint ahogy Jézus „sincs meg”, persze kizárólag a Biblia számára csak. A lepel tör-

ténetéből hiányzik az első 503 év, melyet viszont onnan kezdve, ahonnan a lepel „előkerül”, pontosan, esetenként napra pontosan ismeri a kutatás, tehát ismerjük a lepel történetet.

Ha a Google-keresőbe annyit ír be valaki, vagy most már a hangfelismerőbe annyit mond, hogy Torinói lepel, akkor a megszokottnál tíz-tizenötszörte több információt adó Wikipédia ismertetése jelenik meg.

A lepel története Kr.u. (?) ebben az esetben talán inkább i. sz. 33 nagypéntekétől az éppen adott olvasás dátumáig/idejéig tart jelen pillanatban is, de folyamatosan gördül tovább az idővel együtt, mindaddig még az a nagyon kevés, ámbár lényegi kérdés sem dekódolható a lepel üzentéből, mely még hátravan. Ez a nagypéntek kijelentés sem helytálló, mert 33-ban sem húsvét, sem nagypéntek nincsen, de ezen az „apróságon” most ne akadjunk fenn, mert akkor folyamatosan önmagunkat kell korrigálni, mígnem az egész történet követhetlenné nem válik.

A lepel történetének részletes ismertetése nem célunk. Ezt már megtették mások, mindenki számára elérhetően. Ehelyett néhány olyan időpontot ragadnék ki, nem egészen önkényesen, amelyek a téma szempontjából fontosak lesznek.

A lepel harmadlagos nyomkészletébe tartozó nyomok közt találjuk azokat a nyomokat, melyek i. sz.33 és az éppen aktuális olvasás dátuma közt jöttek létre. Így, ebben a formában, Jézushoz nincsen közvetlen kapcsolatuk. Más szempontból viszont nagyon is van.

A másodlagos nyomok vérnyomok, melyekhez egy-két esetben más testnedvek is keverednek. Ezek a nyomok a megkorbácsolástól a sírba tételig, illetve az után kis ideig – hogy ez mennyi, most ne firtassuk – bizonyítják a szenvedéstörténetet.

Az elsődleges nyomtömeg az, amely a képet hozta létre a lepel felületén. Ez az, amire egyetlen helyes választ lehet csak adni, még a kételkedés jogának fenntartása mellett is, hogy igen, ez az a fénykép, melyet az Isten küldött magáról az embereknek, miután feltámadt és a mennybe ment.

Nem tudjuk, hogy miért volt ez fontos, bár lesznek/vannak rá épkezléb ötletek, de azt még kevésbé tudjuk, hogy kétezer évvel ezelőtt kinek volt birtokában olyan technika, amely ma sincsen, és amelylyel ez a kép létrehozható volt.

Ez a kép bármi is, olyan megtapasztalható bizonyíték, melyet az Úr azért küld maga helyett, hogy higgyenek a hívők. Jézus számos tévedésének egyike az, amire az utolsó pillanatban Tamás, a Szent Tamás hívja fel a figyelmét. Valami olyasmit mond az egyik legprofibb, az egyetlen értelmiségi apostol, aki valóban apostolos is = aki valóban kiküldötté válik, nem csak tanítvány. (Ő az, akit ma is Keralában, Afrika part menti „szalagszerű” miniállamában nagy tisztelet övez. Tehát kiküldött is, tanító is, és népszerű, a mai napig szeretett is.)Azt mondja, 'ha csak nem tapinthatom sebedet'¹⁰². stb.– mindanyian ismerjük, nemde? Ő döbbsenti rá Jézust, hogy egy elvont, megtapasztalhatatlan létű, mindenkifölöttiről tapasztalások nélkül csak az álságos bigottaknak lehet „sikeresen” beszélni. A valós hívőt a tapasztalásai vezetik a tényleges hithez. Nincsen hit, kételkedés és megtapasztalás nélkül. Az egyik legáltalánosabb téveszme, ami a katolikus egyházban burjánzik, hogy csak hidd el... Tamást nem véletlenül emeli a csúcsra a lutheránus értékrend. Okosan teszi. Tamás a „második helyezett áruló” a három közül, akik tényleg naggyá és felejthetlenné tették Jézus tevékenységét. Jézus ekkor fogalmazza meg a felismerését és annyit mond: „Küldök nektek jeleket, a megfelelő időben.” Igen, köszönjük, megkaptuk.

Mert mi is a hit valójában, definitíve?

A hit = megbizonyosodásokon alapuló feltétlen bizalom (a megbizonyosodások többes szám...!)

Ehhez teszem hozzá, hogy a megbizonyosodást csak a kételkedő, gondolkodó, tisztességes, bátor, ép elme keresi, és ezt hívják Istenkeresésnek! Alapvetően ezt hívják hitnek, nem a térden kúszó, kentes, kegyes, alázatos eleve bűnös önértékelésű, leszegett fejű, buta, álnokságot!

A lepel képe megkérdőjelezhetetlen. A kép arról „szól” hibátlan tényszerűséggel, amiről a Biblia beszél. Megint mondom. A Biblia, tények megkérdőjelezhetetlen sorának tárháza. Komolyan kell venni. Nincs képes beszédre hivatkozás, ahol a kontraszelektált igehirdető kifogy az érvekből, nincs a „Biblia lírai művészeti termék is” álnok maszлага akkor, amikor éppen nem akarja valaki érteni az elsődleges tényszerű üzenetet, nincs tömörített szöveg, nincs kiragadott mondat a szöveggörnyezetből és más nyelvészeti zsonglőrmutatvány. Tények vannak, és a tények pontról pontra bizonyíthatók. Igaz, le kell a kétezer éves idejét múlt penészt vakarni akarni és merni, erről az évezredes pezsgősüvegről. Ha megtettük, akkor alatta ott a hibátlan, kristálytisza, gyöngyöző, minőségi pezsgő. Nem a penészt kell nyalogatni mindenféle önjelölt, álkarizmatikus ornátusnak nevezett jelmezbe bújt figura orákulumaira hivatkozva. Keresni kell. Az Istent kell keresni!

Az Isten saját képére teremtette az embert. Igen, látható, bár ma már élesebb képet vagyunk képesek készíteni, de 2000 év távlatában ez nagyszerű teljesítmény. Ebből az is következik, hogy ha az Isten a saját képére teremtette az embert, akkor minket valóban önnön magához tett hasonlatossá. Viszont ebből nem következik, hogy ET és társai nem lehetnek Isten teremtményei, mert a Biblia kizárólag a Földről szól. Ne akadékoskodjon senki, hogy hiszen a Biblia világosan leírja, hogy Isten a világot teremtette és benne az embert. Ez igaz. Csak akkor mit tartottak világnak és ma mit értünk alatta? Enyhén szólva is eltér a két fogalom. Olyannyira, hogy a tudomány térhódításával végre az egyház is odáig hátrált, hogy elismerte, a Biblia nem tudományos mű. A tudomány fejlődését képtelen követni. (Persze ehhez megint van egyházi álnokság, mely arról szól, hogy éppen azért, mert nem tudományos mű, ezért aztán örök érvényű...) Ha az eddigi kényszerkorrigációkat és egyéb „korrigációkat” az „örökérvényű” műben sorra venném, amit nem teszek, akkor nem tudom, mi maradna az eredeti „örökérvényű” üzenetből. A többit meghagynám az okoskodó ráérőknek.

Amiképp a tudomány okán a horizontunk tágul, úgy tágul az istenképünk is. A földön kívüli értelem említése csak a bigott alamusziakban kelt idegességet. A földön kívüli értelem, nem kevesebbet bizonyít – ha az Isten teremtményei vagyunk –, mondom, ha (!), akkor csak annyit bizonyít, hogy sok mást is teremtett az Úr, ami a mi értelmünket messze túlhaladja, melyről persze a Tóra világosan üzen. Nincs miről vitatkozni. Ha valamelyik galaxis értelmes lényei megkapták a „saját torinói leplüket”, azon lehet, hogy a gusztustalan, ellenszenves kis ET van, mert az ezerarcú és mindennek megfeleltethető, a mindenben jelen lévő Isten a saját képére formálta – őt is – az Írás szerint. Oda éppen egy olyan, az ottani „teológia” által magyarázni próbált M. I.-t¹⁰³ küldött tanúságtevőnek, amely ET-formájú – ha van ott teológia, vagy a mi teológiánkkal párhuzamos tudományág. Ha Jézust itt, az emberiség saját tanúságtevőjeként próbálja az egyház meghatározni csak azért, hogy az Írás – ha általános érvényű – ott se szenvedjen csorbát, akkor bizony ET-éknél ET-ként kell meghatározni. Miért is ne tehetné meg a mindenekfölötti, elképzelhetetlen képességeivel mindezt? Ha nem tenné, akkor számomra elég behatárolt lenne.

A megbizonyosodások nélkül bizony, bigott vallásos marad mindenki. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindig és mindennel vitatkozni kellene. Bár lehet... Mindenki tegyen saját belátása szerint.

Talán megfogalmazható ezek után, hogy a lepel egy jel, mely azt állítja, hogy hasonlítunk az Istenhez, az ő „képéhez”. Persze most abba nem kötnék bele, hogy a nők hol maradnak, mert akkor megint egy sor „szakértő szakértelmét” vonnám a saját nyakamba.

Az Úr tévedéseinek sorát nem véletlenül kezdi önhatalmúlag kipécézni Jézus. Hiszen a teremtés elejébe is már hiba csúszik. Ádám mellé Lilit megteremtésével létrejön az az egyenrangú nő, akit ma emancipálódott nőként tartunk számon. Nem beszélnek egyes nők szélsőséges félreértelmezett mentális torzulásairól, melyeket az állítólagos önmegvalósítás iniciál. Kétezer és még háromezer-hatszázvalahány évvel korábban, a világ teremtésének tórai időpontjakor, végképp „korszerűtlen” volt Lilit azonos súlyú akarata Ádámmal szemben. Ezért kellett letaszítani, és az oldalbordából az alárendelt Évát megalkotni, amelyre hivatkozva a mohamedán vallási közösségek építik a nők elnyomását. Arról most nem nyitnék vitát, hogy mennyire tartom hitelesnek azt az Istent, aki mindent hibátlanul csinál – vannak ilyen emberek is, de ezektől a „hibátlan” emberektől a hibátlan Isten mentsen meg mindenkit. Minden esetre azt tudjuk, hogy a teremtés minden napján önmagát biztatva (?) megállapítja, hogy amit csinált, az jó. Aztán éppen az ember teremtésébe csúszik némi hiba. És milyen kényelmes a hibát az emberre testálni, arra a szabad akaratra, amelyet” én magam, „a Teremtő plántáltam abba az emberbe, akinek kinyilatkoztatom, hogy feltétel nélkül szeretem őt. Majd a szentnek mondott íráskor oldalain azt fejtegetik a filozófusok, hogy mely feltételekkel lehet ugyanennek az Istennek a szeretetét elnyerni. Erről beszél Jézus is, nem egyszer és nem kétszer. A szabad akarat régen elavult butaságáról pedig tudományos okfejtések oldalszázai bizonyítják, hogy egy talán áhított, de nem létező fogalommal próbál a szentnek mondott írás magyarázatot találni a magyarázhatatlanra. Ugyanis a szabad akarat nem létezik, csak függőségi viszonyok vannak. Ilyenek, olyanok, szorosabbak, lazábbak, erkölcstelenek és erkölcsösnek mondottak. A szabad akarat tarthatatlan fogalmát leginkább a független képviselő fogalma hozza közel hozzánk. Igaz, a Biblia idejében ez a fogalom még valósnak hitt gondolat volt. Ugyanúgy, mint maga az eszmerendszer, mely azért látszott hibátlanul, amiért az új politikus is esetleg annak látszik. Még nem ismertük meg a nyilvánvaló hiányosságait, hibáit. De amikor már láthatóak ezek a hiányosságok, akkor már nem új politikus, nem új eszme. Mindkettőnek, mindenáron be kell bizonyítania saját igazát, a korábban a népnek beígértet. A keresztalál vagy Jerikónak az Úr általi lerombolása, de a feltámadás is ilyen.

Az egyházi téveszmék gyöngyszemeinek egyike, a feltétlen szeretet orákuluma. Ugyanis kizárólag csak feltételekhez kötött szeretet létezik. Ez alól az Úr sem volt képes kivonni magát. Az anya is feltételekkel szereti a gyerekeit. Erről a kérdéstről sem szeretnék „mélyebb” eszmét cserélni senkivel... Gondolkozzanak el kicsit, ha magukban vannak és ráérnek. Segítségül hívhatják Popper Pétert^{104.} vagy Bagdi Emőket^{105.}, de vannak még a lelki belső utakkal foglalkozó szakemberek, akik ezeket a gondolatokat segíteni tudják.

A fénykép kétezer éve tartja „lázban” a kutatókat. Persze ki ilyen kutató, ki olyan, és valójában mit kutat, azt nem szeretném taglalni, mert nem merem. Ha fénykép a kép, és minden bizonnyal az, ugyanis technológiája, létrehívásának lehetősége olyan műszaki feltételrendszert bizonyít, melyre ma sem vagyunk még képesek. Igaz, hogy az előtt a lehetőségek előtt állunk – történelmi vagy inkább kutatástörténeti léptékben – másodpercekre, hogy a képet mai eszközökkel létre tudjuk hozni. De még nem megy. Ettől a ponttól tartom primitív butaságnak és tudatos népátverésnek, ezzel együtt a valóság tudatos elkenésének is a lepel hamisított voltáról szólni, kérdezni, érvelni, véleményezni akarni is! Ma is hamisíthatatlan, mert nincs a birtokában a huszonegyedik századnak sem (eddig), sem a korábbi időknek ilyen technika, eleve kizárt, hogy korábban lett volna az a technológia, amellyel egy ilyen képet el lehessen készíteni. Ki az, aki emellett hamisításról értekezik? Ebből, a számomra – kizárólag a számomra – az következik, hogy a lepel nem csak fénykép, de eredeti is.

A kép létrehozása, a leképezés a 3D-s nyomtatás felfedezésével karnyújtásnyi távolságba került, de még mindig nem megy. Nem lehet minden technológiai lépést megoldani még ma sem.